

[Carl Petersen.]

Forliget skal skaffes ca. 20 Mill. Kr. mere i Skat end efter vort Forslag, og at Hjemmemarkedsprisen baade for Smør og Flæsk er forhøjet ganske eftertrykkeligt set i Forhold til de foreliggende Forslag. Det er ikke nemt at forklare, at det skulde være bedre for den almindelige Befolkning at faa Forliget end at faa det, vi foreslog, hvis det ikke netop drejer sig om at skaffe det store Landbrug saa meget som muligt — det er for øvrigt fremragende gjort, det kan man ikke benægte; det fik alt, hvad det vilde have.

Det ærede Medlem kredser stadig om Kornlovens Bestemmelser og mener, han kan afvise vort Forslag til en Forbedring af Husmændenes Stilling ved at sige: Hvad nytter det, at vi foreslaar en Fortrinsret til at købe 75 000 t Korn, naar der ikke kommer noget Korn frem? Nej, man behøver ikke at være Profet for at regne det ud, men vi havde alle sammen i Udvalget Lejlighed til at høre Landbrugsministerens sidste Profetier paa det Omraade. De ligger i nogen Afstand fra Argumentet om, at der ikke kommer noget Korn frem, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det kommer, førend man aner det, og at det ærede Medlem endnu en Gang kan komme i Konflikt med sit Standpunkt til Kornloven.

Lad mig saa lige gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den velsignede Kornlov. Det ærede Medlem fortæller stadig, at Husmændenes fremragende Forhandlere havde Valget mellem disse 100 000 t Korn og et Løfte. Det er slet ikke rigtigt at fremstille det paa den Maade. Det rigtige er, at de i Lovforslaget havde faaet tilsikret 100 000 t Korn, 1 Million Tdr., og at de, hvis man havde stemt for vort Ændringsforslag, havde faaet baade de 100 000 t og Fortrinsretten til 50 000 t.

Den højtærede Landbrugsminister omtalte Statistisk Departements Tal. Med Hensyn til Produktionsprisen paa Smør skulde der lægges et Beløb til, noget, der havde Relation til Mejerierne. Det er selvfølgelig rigtigt, naar den højtærede Minister siger det, men det var ikke det, der interesserede mig i dette Materiale. Det, der interesserer mig, er, at der i Beregningerne er indgaaet det firdobbelte Beløb af, hvad Familiens Arbejdsvederlag var i 1938—39, og at denne Firdobling har bevirket, at Produktionsprisen efter Departementets Oplysninger er steget 1 Kr. Det er formentlig rigtigt; det staar i en Fodnote, og jeg læste det ordret op, som det er skrevet. Det er det Talmateriale, der har Interesse i Øjeblikket.

Den højtærede Minister erklærede, at han forstod ikke vor Stilling med Hensyn til Oliekagerne, for det, det drejede sig om, var, at Oliekagerne kom ud til Køerne. Det turde være en Selvfølge; jeg har ikke et Øjeblik tænkt paa, at Manden og Konen skulde spise dem; jeg har virkelig hele Tiden regnet med, at Køerne skulde have dem. Men Spørgsmaalet var, om det var Husmændenes Køer, der skulde have dem, eller om det var de andres. Det er det, Sagen drejer sig om. Vi kan hurtigt blive enige om, at det ikke vil blive let for Husmændene, naar de er saa fattige, som det her er lagt for Dagen, at købe Oliekager til 60—70 Kr. pr. 100 kg. Men vi kan ogsaa hurtigt blive enige om, at de store Brug i Dag med deres ikke ringe opsparede Midler — saadan er det i hvert Fald ud fra det Kendskab, jeg har til det store Landbrug — nok vil kunne klare det lille Problem at købe de Oliekager, der er. Men saa er jeg ikke tilbøjelig til at mene, at Oliekagerne altid kommer ud til de Køer, der trænger til dem, men de vil komme derhen, hvor man har Penge til at købe dem for. Derfor er vort Forslag ikke saa ilde, som man vil gøre det til.

Med Hensyn til den Diskussion, der har været ført om Landøkonomisk Driftsbureaus Talmateriale, vil jeg gerne sige, at jeg har ikke antastet og heller ikke paa noget Omraade ønsker at antaste Driftsbureauets Materiale, naar Talen er om en Materialebearbejdelse; det kunde aldrig falde mig ind, saa lidt som det kunde falde mig ind at sige eller at tro noget nedsættende om Kontorchef Ridder i saa Henseende; det ligger langt fra mig. Det, som jeg har villet sige, er, at jeg mener, at det Grundlag, paa hvilket man udregner Forrentningsprocenten, ikke giver et rigtigt Billede, fordi der er saa mange ubekendte Størrelser i disse Regnskaber. Og naar Forrentningsprocenten lige pludselig gaar ned — ja, den kan jo ogsaa være negativ, det er den vist lige ved at blive, efter hvad der siges —, tænker Befolkningen, at det betyder, at nu er Landmanden lige ved at dø af Sult. Det er slet ikke rigtigt. For Landmanden kan til Trods for en lille Forrentningsprocent eller en negativ Forrentningsprocent have en rigtig god Indtægt at eksistere for. Det er paa den Baggrund, jeg har behandlet Tallene, og jeg er meget ked af, at det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup i denne Forbindelse sagde nogle mildste talt, hvad skal jeg sige, mindre pæne Ord om Professor Axel Nielsen. Jeg har virkelig gaaet i den Tro, at Professor Axel Nielsen var en af de førende inden for